

Hrdina ze Severu

Ondřej Hradecký

Ondřej Hradecký

HRDINA ZE SEVERU

1.

Jesper ležel na nemocničním lůžku a přemýšlel. Cítil, že nemoc postupuje a jemu moc času nezbývá. Dnes mu ale bylo o něco lépe, než dny předešlé, což ale mohlo být jak dobré, tak špatné znamení.

„Ale co,“ řekl potichu sám k sobě, „vždyť to je jedno.“

Už to bylo přes rok, co mu doktoři diagnostikovali rakovinu plic. Ze začátku bojovali, seč to šlo. Poctivě chodil na chemoterapie, ale nakonec se ukázalo, že už je nemoc v tak rozvinutém stádiu, že bude odsouzen zemřít v nemocnici.

Z části to ale byla jeho hloupost, to si musel přiznat. Přeci jenom, první příznaky už měl hodně dlouho předtím, než se rozhodl zajít na vyšetření. Nechuť k jídlu a drobné obtíže při polykání ale připisoval stárnutí a jiným nemocem, které dostával souběžně a ze kterých se nakonec v pohodě vyléčil. Do nemocnice se dostal až tehdy, když kašlal krev a v podstatě nic jiného mu nezbylo. On totiž nesnášel doktory – když byl ještě malý kluk, tak šel jeho otec na triviální operaci, ale operující doktor ji pokazil a byly z toho trvalé následky, které také zapříčinily to, že umřel relativně mladý a ani se nedožil Jesperových osmnáctin. Po příjmu byl ihned poslán na CT a po nálezů mu byly provedeny další vyšetření, které bohužel potvrdily prvotní diagnózu a odsoudily ho k předem marnému boji se zákeřnou nemocí. Ještě horší na tom bylo to, že on ani nebyl kuřák, sportoval a celkově žil relativně zdravý život, ovšem i tohle se někdy stává. Nakonec se nádorová ložiska rozšířila i do ostatních orgánů a před čtvrt rokem byl trvale přemístěn do nemocnice, kde mu bylo šetrně avšak jasně

oznámeno, že se to léčit prostě nedá. Ze začátku z toho byl pochopitelně v šoku, ale jak čas šel a nemoc se zhoršovala, on se se svým osudem postupně více a více smiřoval.

Horší to už bylo s jeho rodinou. Jeho manželka Stefanie z toho byla celé měsíce zdrcená a snažila se najít jakékoliv možné východisko, které ale bohužel prostě neexistovalo. Jeho syn Morten, ten zase nebyl schopný dělat skoro nic jiného, než na to myslet. Ach, Morten. Jesperovi bylo moc líto toho, co to s ním udělalo, jak s ním ta informace zametla. Byli si k sobě hodně blízko. Morten hrál fotbal za místní klub Hals FS a Jesper si vždy udělal čas na to, aby se podíval na jeho zápasy. Věřil v to, že ten kluk má vážně talent a že to někam dotáhne. Ovšem od té doby, co se dozvěděl o nemoci, která postihla jeho tátu, jako by se nebyl schopen soustředit na zápasy a jeho výkony šly rapidně dolů. Už to bylo půl roku! Půl roku, co ho naposledy viděl hrát fotbal. Od té doby mu to jeho zdravotní stav nedovolil a jen tak slýchal, jak hráli. On sám také jako malý hrával fotbal, ale osobně mu přišlo, že nikdy neměl na to, aby se tím živil. Na rozdíl od Mortena. Bylo to jenom proto, že byl jeho otec, nebo ten kluk měl vážně takový talent? To nevěděl. Nebyl schopen se oprostit od jejich blízkého vztahu a vždy když hodnotil jeho výkon, tak se do toho někdy více, někdy méně, promítaly city.

Dnes měl vážně takovou nostalgickou náladu. Loupl očima na hodiny, které tiše tikaly šikmo od jeho postele. Půlnoc. Moc se mu nechtělo spát. V nemocnici vlastně ztratil jakýkoliv přirozený rytmus, občas spal přes den, občas v noci, bylo to stejně jedno. Položil hlavu zpátky na polštář a zanořil se zpátky do myšlenek. Přemýšlel, co mohl udělat lépe a čeho vlastně litoval. Těch věcí zase tolik nebylo – vždyť měl šťastnou rodinu (momentálně sice moc ne, ale za to nemohl), dobrou práci, šikovného syna. Nemohl si přát víc. Možná snad, aby tady s nimi mohl zůstat déle, že? Ale

přece si nemohl vyčítat něco, za co nemohl. Někdy se prostě stávaly věci, za které nikdo nemohl, a přece všem hned zkazily den. Byl si vědom toho, že život jeho rodiny už nikdy nebude tak šťastný jako předtím. Že neuvidí svého syna, jak přestupuje do lepšího týmu, jak se žení, že nezažije vnoučata. Ale co s tím mohl dělat? V takové situaci a náladě lidé většinou nezadrží slzy, ale Jesper takový nebyl. City moc najevo nedával, a ani když byl teď sám, tak na sobě nedal nic znát.

Celkově ale byl ohromen tím, jak jeho rodina držela s ním až do poslední chvíle. To je něco, co si přeje každý – mít kolem sebe lidi, kterým na vás záleží. A jemu se to povedlo. V podstatě celý den u něj byli a povídali si - celkově vzato to byl pěkný den. Ale ta šílená bolest! Na tu se nedalo zvyknout. Byl sice už nějaký čas pod morfiem, ale stejně ho bolelo celé tělo, z postele se už také pár týdnů zvednout nedokázal. Podle doktorů byla nemoc v závěrečné fázi a už se jen čekalo na konečný den. Jesper už se na něj těšil, i když bylo hodně hloupé si to přiznat. Ale on už na světě nic udělat nemohl, byť si to nerad přiznával. Existuje něco jako osud, který mu to určil? Ne, to určitě ne. On na Boha nevěřil. Podle něj to prostě byla jenom velká smůla, že on byl právě tím jedním z tisíce nekuřáků, kteří tu nemoc dostali. Nebylo mu ani 50 let. A už teď věděl, že ani nebude.

V nemocnici panovalo hrobové ticho. Všichni pacienti už spali anebo, jako Jesper, potichu přemýšleli nad svými životy. Nevěděl kolik je – v pokoji už dávno byla tma a zhasla i pouliční lampa, která mu před pár hodinami osvětlovala stěnu, kde visely hodiny. Sestřička u něj, už značně unavená, byla asi před hodinou, aby ho zkontrolovala. Ted' už asi bude doma. Doma se svou rodinou. Tak jí záviděl, takovou prostou věc. Až na sklonku života mu docházelo, jak byl někdy hloupý, když si nevážil věcí, které měl.

Ale tak to má každý a se vším – důležitých věcí si někdy vážíme, až když je ztratíme.

I město ještě spalo, i když do svítání zbývala už jen asi hodina. Blížilo se léto, takže svítalo celkem brzo. Byl květen, jestli si dobře pamatoval. V Aalborgu bylo léto celkem mírné, protože moře nedovolovalo, aby tu byla nějaká velká horka. Přeci jen, Dánsko nepatří mezi země, kam by se člověk jel opalovat. Měl to tu rád. Bylo to takové klidné městečko, kde se nic moc nedělo, turistů tu také nebylo tolik jako třeba v Kodani, takže tu každý měl svůj klid. V noci to tady žilo jenom v určité části – na hlavní třídě byl nespočet barů, které si i on pamatoval ze studentských let. Ach, jak to bylo daleko – rána, kdy se probudil a nic si nepamatoval, přičemž za hodinu psal příjímáčky na vysokou. Už ale hodně dlouho dobu tam nebyl – však byl také už přes 20 let šťastně ženatý a on nikdy nebyl z těch, kteří by podváděli.

Pokoj, ve kterém byl, byl vlastně velmi prostě zařízený. V šerém přísvitu byly vidět obrysy nočního stolku, skříně, kde měl všechny věci – které jak tušil, už nebude potřebovat. Prosklené dveře směrem na velkou chodbu, která vedla k výtahu. Byl nedávno přemístěn z jednotky intenzivní péče na normální pokoj, protože v jeho léčbě už nešlo dosáhnout žádného progresu, což chápal. Vedle postele měl velké okno, které bylo z části pootevřené a dovnitř tak proudil čerstvý noční vzduch, který ale nebyl nikterak studený. Anebo byl, ale jemu to bylo jedno. Z okna toho moc vidět nebylo, protože bylo vysoko nad úrovní ulice, nad kterou budova stála, takže viděl vlastně jen na protější dům a lampu, která už zase svítila.

Rozhodl se, že už bude vhodný čas na to, jít spát. Cítil se hodně unavený, přestože celou noc nedělal nic, než jenom přemýšlel. I to ale dokáže člověka jeho stavu pořádně unavit. Spánek pro něj byl vysvobození – hlavně ten moment těsně před tím, než do něj

upadl. Tělo bylo otupělé a mátožné a jeho aspoň na chvíli přešly všechny bolesti a mohl jenom bezstarostně upadat do snů, které i přes jeho duševní stav stále zůstávaly pozitivní. Ta chvíle mezi bděním a sněním právě přicházela, jak cítil. Nevěděl jak. Vlastně se nic nezměnilo, pořád ležel na své posteli, napojený na němé přístroje, v pokoji, kam začaly pomalu dopadat první sluneční paprsky dalšího stereotypního dne. Jako by v dálce slyšel, jak někdo na chodbě otevřel dveře. Neměl sílu přemýšlet nad tím, jestli to byl nějaký hodně časný návštěvník nebo jenom sestřička, která měla službu.

Když se ještě jednou díval na hodiny, které hlásily šestou ráno, netušil, že je vidí naposledy. Netušil, že při převalení se ho naposledy píchlo v boku. Jesper usínal. Usnul. A už nikdy se neprobudil.

2.

Zastavil se na nábřeží a vychutnával si čerstvý mořský vzduch. Nebylo dlouho po rozednění a on už za sebou měl skoro celou standardní dávku patnácti kilometrů. Tohle jeho kamarádi nikdy nepochopili, jak mohl vstávat každý den někdy kolem páté ráno a chodit běhat. Pro něj to ale byl v podstatě jediný způsob, jak si vyčistit hlavu a jak docílit toho, že se dokonale probudí. Naposledy se podíval na vlnami orámovaný obzor a věděl, že někde v dáli je schované pobřeží Švédska, které ale není vidět ani za klidnějších povětrnostních podmínek. Kouknul se na hodinky, které ukazovaly 6:45 – nejvyšší čas na to, aby vyrazil zpět. Přeci jen se ještě musí umýt a v osm už být ve škole. Ach, ta škola. Ještě rok mu chyběl k tomu, aby dokončil střední školu a upřímně – netušil co dál.

Na první pohled to byl vlastně normální devatenáctiletý kluk, který měl všechno před sebou. Blondáté vlasy zvednuté vepředu nahoru, celkem nakrátko ostříhané a tak husté, že si s nimi sám jejich majitel občas nevěděl rady, lemovaly celkem výrazný obličej, který doplňovaly ostré lícní kosti tak typické i pro jeho otce a svítivě modré oči prozrazovaly, že tenhle mladý muž je rozený Skandinávec. Postava odpovídala tomu, jak často sportoval a bylo na něm vidět, že to s kariérou sportovce myslí vážně, protože i náhodný pozorovatel by asi byl schopen poznat, že tenhle kluk celé dny netráví zavřený za zataženými žaluziemi u počítače.

Jeho snem bylo, aby se živil fotbalem, ale moc nadějně to nevypadalo. Přeci jen mu bylo 19 a pořád hrál za provinční klub

Hals FS, odkud to bylo za velkými penězi točícími se ve fotbalovém světě hodně daleko. Navíc od té doby, co byla jeho tátovi diagnostikována rakovina plic, se nebyl schopen plně soustředit a byť se snažil, nehrál nijak moc dobře. Vzpomínka na tátu mu dokonale zkazila zážitek z celého běhu a on se tak zpátky vracel s hlavou sklopenou a skoro se slzami v očích. Proč? Proč to muselo potkat zrovna jeho? Včera za ním byl s mámou na návštěvě a skoro ho nepoznával. To nebyl ten veselý muž, který s ním trávil dlouhé hodiny na fotbalovém hřišti. Byl zlomený a to se Mortenovi nelíbilo. Ale, i dá se říci na smrtelné posteli, bylo jeho hlavní myšlenkou stejně to, jak to jde jeho synovi ve fotbale. A Mortenovi bylo ještě hůře, když musel svému tátovi říkat, jak mu to nejde - měl totiž pocit, jako by ho zklamal.

Už se blížil domů. Posledních pár minut ani nevnímal cestu a tak si nevšiml toho, že slunce už zalilo celé městečko Hals. Právě proklusával okolo hezkých řadových domů, což značilo to, že za chvíli bude u toho svého. Doufal, že máma zase nezaspala a že už bude snídaně na stole, přeci jen si to dnes moc nevypočítal a měl co dělat, aby stihl dojít do školy. Tu sice neměl nijak daleko, ale měl sotva čtyřicet minut na to, aby se umyl, najedl, připravil a ještě tam došel. No, to bude mít tedy pěkně co dělat!

„Už jsem doma!“ doprovodil celkem zbytečně hlučné otevírání domovních dveří. Nikdo ale nereagoval, což sice bylo zvláštní ale ne nutně špatné znamení. Třeba má máma puštěnou televizi anebo rádio, řekl si. Sundal si tedy ve velké předsíni boty a pomalu otevřel dveře do chodby, která vedla ke kuchyni a obývacímu pokoji. Řekl si, že znovu vyřvávat, že už je doma, ničemu nepomůže a radši půjde do kuchyně si připravit jídlo, však ona se máma už někde objeví. Nazul si tedy pantofle, aby svými

zpocenými ponožkami nenadělal na podlaze paseku a plný nově nabytého elánu šel vstříc prvnímu jídlu dne.

Když vešel do kuchyně, naskytla se mu k vidění vskutku zvláštní scéna. U jídelního stolu totiž seděla jeho máma s mobilem před sebou a rukama v dlaních. Třásla se jí ramena, a byť nevydávala žádné zvuky, Morten poznal, že pláče a byla tady jenom jediná možnost, proč by mohla.

„Mami...?“ hlesl se zcela změněnou náladou, mimochodem dnes už poněkolkáté.

Zvedla hlavu a on uviděl její červené opuchlé oči, které značily, že už tu nějakou dobu v této pozici seděla.

Měla celkem velký problém něco ze sebe vysoukat, ale nakonec se jen podívala na Mortena a potichu hlesla: „Jesper.... táta....“, než se jí definitivně zlomil hlas a ona začala usedavě plakat, tentokrát už slyšitelně.

To už ale Morten moc nevnímal, protože sám měl co dělat, aby mátožně došel k naproti stojící židli a sedl si na ni. Když to udělal, nevědomky skončil ve velice podobné pozici, jako jeho matka, ale k pláči se nedostal. Prostě jen seděl a pokoušel se s hlavou v dlaních vstřebat celou situaci, což ale nešlo. Byť věděl, že tenhle den jednou přijde, šíleně to s ním otrásl. Vždyť.... To už se tátovi nebude moci nikdy svěřit? Nikdy si s ním popovídat? Probrat svoje nové zážitky? Kdo mu teď bude se vším radit a pomáhat?

Vlastně ani nebylo možné slovy popsat to, jak se právě cítil. Ztratil značnou součást svého života, někoho, koho znal už od narození a kdo z části ovlivnil to, jaký je dnes. Někoho tak neskutečně blízkého. Momentálně si nedokázal představit, jak to zvládne. Jak se dokáže vyrovnat s tím, že už nikdy neuvidí úsměv na tváři muže, na kterém mu záleželo nejvíc na celém světě. Když konečně změnil polohu v poněkud vzpřímenější sed, zjistil, že už

je něco kolem deváté. To, že už nestihne školu, ale bylo to poslední, co ho v tu chvíli napadlo.

V domě panovala hodně smuteční atmosféra. Už to byl den, co se dozvěděli tu strašlivou zprávu a jeho máma právě chystala snídani. Normálně si u toho povídali, ale teď vládlo ticho a myšlenky obou se ubíraly směrem, kterým ani jeden z nich nechtěl. Ale bránit se proti tomu nešlo. Morten toho moc nenaspal, ale tomu se nešlo divit. Usnul až hluboko po půlnoci, měl hodně neklidné spaní, co chvíli se budil a celý proces pak musel opakovat znovu. Výsledkem byly červené oči a velké vaky pod nimi, které celkem jednoznačně poukazovaly na to, jak Mortenova noc probíhala. Ani neměl sílu si jít ráno zaběhat, což se mu už pěkně dlouho nestalo. A to se dnes mělo jít na pohřeb... Nevěděl, jestli je na to připravený. Nevěděl, co má říct.

Naposledy si v zrcátku auta upravil kravatu a až po dalším ujištění, že to vážně vypadá dobře, se odhodlal vykročit. Na hřbitově moc lidí nebylo, taky kdo by tam v úterý dopoledne chodil. Sedl si do přední řady už připravených židlí a ani si nevšiml, že další dvě řady za ním už jsou zaplněny lidmi, které buď znal důvěrně, nebo aspoň od vidění. Otcovi kamarádi, další příbuzní, prostě každý, kdo by neměl chybět, všichni do jednoho v decentních oblecích a se zamklými výrazy ve tváři. Vlastně ani moc nevnímal proslovy, který měli lidé střídající se u vyvýšeného pultíku v čele všech židlí, ale to mu nemohl mít někdo za zlé.

Najednou do něj šťouchla jeho máma a procedila kouskem úst: „Mortene.... Máš tam jít, je to na tobě...”

Až poté si Morten všiml, že muž za pultíkem, jeden z otcových přátel, ukazuje na něj a pomyslně mu předává slovo. Se ztěžklýma nohama se zvedl a došel až k místu určení, přičemž cesta mu přišla daleko delší, než ve skutečnosti byla.

Zvedl oči a viděl celé osazenstvo, jak se dívá právě na něj a s mírným očekáváním na to, co z něj vypadne. Ani nevěděl, co chtěl říct, ale usoudil, že nejlepší bude přetvořit ve slova právě to, co momentálně cítí.

A tak začal: „Nevím, jak popsat slovy to, jak se cítím. Říkat tady, že je to velká ztráta, je zbytečné, protože to každý, kdo mne zná, moc dobře ví. Můj táta, Jesper, byl člověk, který dokázal lidem, na kterých mu záleželo, vždycky zlepšit den. Pamatuji si na den, kdy jsem si dal svůj první vlastní gól. Čekal jsem, že mi to táta vyčte, ale místo toho mne vzal beze slova domů, pustil internet a ukázala mi video-kompilaci těch nejsměšnějších vlastních gólů. Místo toho, abych měl depresi z toho, co jsem udělal, jsme se tomu už pár hodin na to smáli a ve výsledku se z jednoho z nejhorších dnů stal jeden z nejlepších.“

Na chvíli se odmlčel a nechal doznít svá slova. Pak pokračoval: „Se vši úctou si troufnu tvrdit, že pro nikoho z vás neznamenal tolik, co pro mne. Byl to člověk, díky kterému jsem takový, jaký jsem. Kterému vděčím za všechna dobrá rozhodnutí, která jsem kdy udělal. A také za to, že jsem dokázal většinou napravit ta špatná. Nedokázal jsem mu to splatit, protože to bylo nemožné. Ale vždycky se budu chovat tak, aby na mne byl pyšný, kdyby tady ještě byl. Nezahodím všechno, co ve mne probudil jenom proto, že už tady není, aby mne hlídal, aby mi radil a aby mi pomáhal. Musím to zvládnout sám. Musím ukázat, že jsem silný a že ze mne táta udělal člověka, který se nezalekne odpovědnosti. On bude moje motivace, ať uplyne jakkoliv dlouhá doba od jeho smrti. Až teď konečně chápu, proč se říká, že i ti co odejdou, zůstanou navždy s námi.“

Chvíli čekal a rozhlížel se po lidech, kteří na něj koukali. Po krátké odmlce, kde bylo ticho doslova hmatatelné, se ozval potlesk. Zpočátku ojedinělý a poté sílil. Nakonec si všichni do

jednoho stoupili a tleskali – jemu. Mortenovi, synovi Jespera, který se rozhodl nezklamat.

3.

Už to byl týden, co se Morten musel vyrovnat s onou strašlivou událostí a až teď se cítil být připravený na to, aby se znovu vrátil do normálního života. Po dalším ranním běhu, který si časově už daleko lépe vypočítal, se dokázal osprchovat a nasnídat tak rychle, že měl ještě něco kolem dvaceti minut, než byl nucen vyrazit. Rozhodl se, že si po týdnu zajde zkontrolovat facebook, kde, jak očekával, bude mít spoustu nových zpráv typu: „Kde jsi?“ nebo „Co ti je?“ A on na ně někdy prostě odpovédět musel, tak proč ne teď, když má spoustu času.

Jeho předpoklad se ukázal být pravdivým, když se musel prodírat nepřeberným množstvím zpráv a na některé ani neměl sílu odpovídat, protože byly od lidí, na které teď vážně neměl náladu. Po chvíli se zvedl a zjistil, že ta „chvíle“ trvala skoro celých těch dvacet minut, takže si velice rychle naházел věci, o kterých se domníval, že je bude potřebovat, do tašky a vyrazil. Máma už doma dávno nebyla, protože musela kvůli své absenci dříve do práce a on tak pozhasínal všude, kde to šlo a pečlivě za sebou zamkl dveře. Dnes venku moc pěkně nebylo. Když vyšel, tak se do něj opřel studený vítr, který vůbec nesignalizoval, že se blíží letní prázdniny a s nimi očekávané vyšší teploty. On už pomalu začínal litovat, že si oblékl jenom tričko a mikinu, přičemž bundu se rozhodl nechat pověšenou a nevyužitou v předsíni. Ale vracet se už nebude, zase totiž nestíhá.

Školní den ubíhal normálním, celkem pomalým tempem. Asi v půlce dne si k němu přisedl jeho kamarád Noah, se kterým hrál i

fotbal za stejný tým. Noah byl na Dána až podezřele jižanský typ, i když se nikomu z něj nikdy nepodařilo vypáčit, jaké že má vlastně předky. Uhlově černé vlasy měl sčesané dozadu, ale jelikož byly celkem nakrátko ostříhané, tak to nemělo požadovaný efekt. V kontrastu s vlasy byly svítivě zelené oči, ve kterých byl hodně často k vidění jízlivý plamínek a které byly neustále živé. Byl o něco menší, než Morten, ale ne nijak výrazně. Hlavní rozdíl v postavě byl v jejich tělesné stavbě, protože na rozdíl od svého spolužáka a spoluhráče byl Noah hodně hubený, až skoro vychrtlý. To asi bylo dáno tím, že na svůj věk moc nejedl a vyjma tréninků ani nějak nedbal o nabírání fyzické kondice. Ve škole byl v kontrastu s Mortenem hodně bystrý a dařilo se mu dostávat solidní známky i bez jakékoliv práce, což neustále všem rád připomínal a také tím drtivou většinu svého okolí pěkně štvál.

„Mortene, máme s tebou počítat tuhle středu na zápas? Musíš přijít, je to poslední zápas sezóny! Víš vůbec, jak jsme hráli posledně?“ začal na něj hodně zhurta valit spoustu dotazů najednou.

Morten byl celkem rád, že má takové rozptýlení. Noah byl jeden z lidí, kteří sice dokázali být někdy otravní, ale celkově vzato je měl rád a občas konverzaci s nimi i vyhledával, protože díky jejich upovídanosti řeč nikdy nestála.

„Ale jo, na zápas přijdu. Kdo ví, třeba to bude úplně poslední můj zápas. Jestli chci udělat ty testy, tak se vážně musím začít učit a moc to nevypadá, že bych se měl živit fotbalem. S takovými nekopy jako jsi ty, to nikam nedotáhnu,“ uchechtl se, aby bylo vidět, že to myslel jako žert a ne jako urážku.

Podle výrazu v Noahově tváři si byl jistý, že to taky tak pochopil, protože se mu zalesklo v očích a bylo vidět, že už má připravenou nějakou podobně jízlivou odpověď.

Takže radši rychle pokračoval, aby nedošlo k další, mezi nimi tak časté, slovní přestřelce: „No a jak jste hráli vážně nevím. Vždyť ty naše webové stránky ještě nebyl schopný nikdo zprovoznit. Taky jak asi, když věkový průměr trenerského týmu je asi 80 let.“

To už Noah nevydržel a vyprskl s míchy: „Tys mi tady chyběl! Jenom teď doufej, že to neřeknu Kianovi, jinak budeš místo tréninku s míčem běhat kolem hřiště do té doby, než přestane být uražený.“

A to by nebyl on, kdyby si odpustil další poznámku: „Však si vzpomeň na to, jak se mu pokoušel Petter vysvětlit, jak má zadat webovou adresu a pak zmáčknout enter. Kian se asi po týdnu rozzlobený vrátil, cože mu to povídá, že na klávesnici žádné takové tlačítko nenašel a po důkladné poradě se svými přáteli u piva dospěl k tomu, že si z něj dělá legraci.“

Pak ale zvážněl: „No, bez tebe nám to moc nejde, abych pravdu řekl. Na křídle hrál místo tebe Jakob a víc toho zkazil, než vymyslel. I když třeba nejsi ve formě, tak stejně v tobě aspoň máme takovou jistotu někoho, kdo tým nepotopí, jenže Jakobovi se člověk skoro bál nahrát balón, protože chvílema působil, že ani neví, na jakou bránu se hraje.“

Oba se při zmínce o nešikovném, obtloustlém a zjančeném spoluhráči ušklíbli, protože on si vážně zahrál až tehdy, když půlka týmu chyběla a trenér neměl jinou možnost, než poslat na hřiště jeho. Vlastně ani neměl stálou pozici, takže o sobě rád říkal, že je obounohý univerzál. Když tohle jednou vypustil z pusy před vždy pohotovým Noahem, dostalo se mu celkem trefné odpovědi: „To má jednoduchý důvod. Ty seš univerzálně na nic. Obě nohy levý, na všech pozicích tristní výkon. To je pak jednoduchý, být obounohý univerzál.“

„No, nakonec jsme prohráli 2:3,“ pokračoval Noah. „Nebylo to zase tak zlý, jako když si nám chyběl posledně a dostali jsme pětku, ale měl si vidět Kiana po zápase. Ten Jakoba skoro zadupal do země, protože všechny góly byly jeho. To se fakt nevidí, jak je ten kluk zbytečněj.“

Pranýřování zaostalého spoluhráče už stačilo, usoudil Morten, tak zase změnil téma: „Tys nikdy nepřemýšlel o tom, že bys fotbalu nechal? Přeci jen, tři tréninky týdně, to zabere spoustu času, a že by to mělo nějaký efekt, to se říci nedá. A až skončím já, tak bude Jakob mít skoro místo v základu,“ neodolal další poznámce na vrub obounohého univerzála.

Noah se zamračil: „No, vlastně ani ne. Víš, já si to bez toho fotbalu nedokážu představit. I když prohrájeme, tak mě ten zápas stejně baví a nevím, jestli bych byl schopný ten čas, který bych ušetřil, věnovat učení. Navíc si myslím, že ty testy zvládnou i s tím časem, který mi na to zbývá takhle.“

Morten si povzdechl. Byla to pravda. Noah byl ve škole o hodně lepší než on a co ztrácel na fotbalovém hřišti, doháněl v jejich vzájemném porovnání právě ve školních lavicích. Morten mohl trávit hodiny týdně učením, ale stejně neměl takové výsledky jako jeho kamarád, který se na učení nepodíval, jak byl rok dlouhý.

„Mně asi nic jinýho nezbyde. Uvidíme, jak se to vyvrbí o prázdniny, jestli o mne třeba někdo nebude mít zájem. Ale dost o tom pochybuju. Pokud bych měl hrát i další rok za Hals, tak končím. Tohle pro mě nemá budoucnost a všichni to vědí. Hráte ve skoro dvaceti krajský přebor, to není cesta do Ligy mistrů, ale spíš k lopatě někde u silnice.“

Když přišel domů, máma už tam byla. Už nějakou dobu se s ní také chtěl pobavit o tom, co bude dál, protože ona sama už mu několikrát taktně naznačovala, že mu fotbal zabírá až nežádaně

moc času. A teď, když to měl ještě od rozhovoru se svým spolužákem v hlavě, cítil, že bude ta vhodná chvíle.

„Mami?“ začal. „Jak jsme se bavili o tom fotbale, tak jsem nad tím hodně přemýšlel a nakonec máš vlastně asi pravdu.“

Máma zvedla oči od novin, které do té doby studovala, protože tahle věta dokázala upoutat její pozornost.

„No?“ řekla celkem nedočkavě. „Na co jsi přišel?“

„Je pravda, že bych asi nestíhal to učení. Já vždycky chtěl hrát fotbal profesionálně, ale zatím to moc nevypadá, a když ho budu dělat dál, budu riskovat, že se pak už k ničemu jinému nedostanu. A to by asi moc chytrý nebylo. Já se možná neučím moc dobře, ale hloupý nejsem, vím, že vysoká škola mi dá asi víc, než pár zápasů za klub, který nikdo nezná,“ zakončil svoji hodně dlouho připravovanou řeč, což je vzhledem k její obsáhlosti a jeho vyjadřovacím schopnostem asi zbytečné podotýkat.

„Máš pravdu. A jsem ráda, že jsi na to přišel sám. Bylo mi hloupé, se tě pokoušet dostat od něčeho, co tě tak baví – víš, že jsem taková nikdy nebyla. Ale tady to vážně jiné řešení asi nemělo, protože přesně jak říkáš, tohle nikam nevede. Až budeš mít školu hotovou, tak se beze všeho k fotbal vrať, já budu jenom ráda, že děláš něco, co tě baví. Ale takhle to zabírá až moc času.“

Nedlouho po rozhovoru si Morten balil věci na trénink. Na jeho poslední trénink, před jeho posledním zápasem. Když si vzpomněl, jak před bezmála dvanácti lety šel s tátou na trénink první, skoro ho zbolelo u srdce.

4.

Zvonil budík. Prošedivělý muž se bleskově probral, aby ho zaklapl, protože v sobotu v sedm ráno jeho opodál ležící manželka ještě tvrdě spala. Stihl to částečně, protože slyšel, jak se převálila a cosi zamumlala, zatímco on se zvedal z postele a oblékal si župan, který měl položený vždy na dosah. Velice potichu vyšel z pokoje, a jelikož neslyšel puštěnou televizi, tak tušil, že jeho desetiletá dcera ještě také spí, což ho nutilo dělat pomalé pohyby i mimo ložnici. Jemu to ale moc nevadilo, protože neměl na spěch – on totiž byl z těch, kteří vždy vstali s dostatečným předstihem, aby na všechno měli dost času. Když scházel dolů po schodech, tak mohl trochu zrychlit krok, protože už byl mimo doslech svých spících členů rodiny.

V kuchyni se pak už nijak neomezoval a udělal si rychlou snídani, složenou ze smažených vajec a čerstvého mléka, které kupoval včera večer cestou z práce v místním obchůdku. Když dojídal svoji porci, slyšel pomalé krůčky po schodech, což ho donutilo k tomu, aby přerušil čtení novin, sundal si brýle na blízko a podíval se směrem ke dveřím. V nich po malé chvíli uviděl svoji rozčuchanou a rozespalou dceru Maju. To mu vykouzlilo na tváři úsměv: „Dobré ráno, broučku,“ řekl, už zcela probuzený.

Maja mu mumláním odpověděla a sama se odebrala k ledniče, kde si začala cílevědomě dělat něco malého k snědku.

Její otec Jonas s ní ale v kuchyni dlouho nepobyl, protože se musel jít připravovat do práce. I když dnes šel, jak se u nich v branži říkalo, „do terénu“. Už oblečený šel do koupelny provést

poslední úpravy svého zevnějšku. Když si v zrcadle upravoval vlasy, tak sledoval odraz mírně prošedivělého muže středního věku, který s brýlemi a krátkými vlasy, teď už učesanými na upravenou patku, vypadal celkem sympaticky a vlídně. A první dojem nebyl zase tak daleko od pravdy, protože velice zjednodušeně se tak Jonas vážně charakterizovat dal. Byl celkem malého vzrůstu, což mu značně komplikovalo situaci, když si chtěl upravit pozici límečku své košile, protože zrcadlo bylo tak vysoko, že si na něj skoro neviděl. Nakonec se ale s tímto dobrým problémem popasoval důstojně, a když vcházel do předsíně about si boty, byl už definitivně připravený vyrazit.

Jonas Pedersen neměl ledajakou práci, on totiž dělal něco, o čem snila spousta fotbalových nadšenců. Ale ti si to moc idealizovali, protože na rozdíl od Jonase nemohli vidět tu tvrdou práci, kterou musel odvádět. Byl fotbalový skaut místního největšího klubu Aalborgu BK, který měl zjednodušeně za úkol hledat největší talenty místního kraje a přivádět je právě do tohoto týmu. Dnes se chystal na zápas, od kterého si toho zase moc nesliboval, protože krajský přebor, na který cestoval, byla soutěž, kde už moc dobrých hráčů nehrálo. Tedy dobrých možná ano, ale ne tak dobrých, aby je mohl s klidným svědomím doporučit svým nadřízeným nebo je dokonce přímo na místě přemluvit ke spolupráci.

Zápas se hrál, pro něj dost nezvykle, už v nekřesťanských 10:15 a on jako poctivý pozorovatel nemohl promeškat ani předzápasovou rozčvičku obou týmů. Do malého městečka Hals tedy přicestoval už hodinu před zápasem a mohl jenom děkovat, že dnes se počasí umoudřilo a on tak mohl nechat svou větrovou bundu v autě na sedačce. Sedl si tedy na sluncem zalitou tribunu, která se už postupně plnila. Podle jeho odhadu drtivá většina fandů byli příslušníci rodin hráčů domácího celku, který dnes

hrál... Trochu znejistěl a radši vytáhl velké desky s poznámkami, protože pozapomněl, proti komu že to dnes domácí vlastně hraje. Melholt. To město ani moc neznal a jen instinktivně tušil, kde je, zatím ho tam jeho práce totiž asi neměla proč zavést. Zatímco se zaobíral těmito myšlenkami, na hřiště vyběhli červeně oděni domácí, kteří se jali jako první rozcvičovat na zápas.

Podle rozcvičky toho moc poznat nejde, ale jako vodičko k vytvoření prvotního dojmu to Jonasovi většinou stačilo. Sledoval klasickou vesnickou přípravu na zápas, složenou z kombinace nahrávek zakončených rozchytáním brankáře, kdy někteří hráči měli problém dodržet i pokyn: „Tref bránu!“

Někteří z mladíků se jevíli celkem nadějně, ale přeci jen stříleli bez jakéhokoliv tlaku a vždy měli dost času na to, aby celou situaci vyhodnotili a až pak míč poslali v ideálním případě do brány. Gólman něco chytil, něco ne, ale z těchto střel, kdy polovina letěla kamsi mimo a ta druhá byla tak prudká, že ji šlo chytit, jen když vás trefila, se nedaly vyvozovat závěry. Ale přeci jen na tomto týmu bylo něco, co přitahovalo Jonasovu pozornost více, než soupeř už se rozcvičující na druhé straně hrací plochy.

Nevěděl, co si o tom má myslet. Ani toho hráče neznal, protože podle jeho záznamů poslední zápas nebyl v nominaci týmu. Ale běžela dvacátá minuta a on si na levém křídle dělal s hostujícími obránci doslova, co chtěl a nebýt nešikovnosti jeho spoluhráčů, už dost jeho průniků mohlo skončit vedoucí brankou Halsu. V poznámkách už měl podtržené jeho číslo, desítku, od sedmé minuty, když v tísni u postranní čáry zvolil proti třem hráčům protivníka to nejriskantnější a nejoriginálnější řešení, když si je prostě přehodil a díky tomu pelášil do brejku. To se Jonasovi hodně líbilo, když se hráči nebáli brát věci na sebe, byť to občas třeba zavánělo chybou a z toho vznikajícím nebezpečím. Teď ale blondatý mladík upoutal jeho pozornost znovu, když přepnul na

vyšší rychlostní stupeň a prolétl kolem nic netušícího a naprosto zoufalého obránce, který už sotva pletl nohama. Asi všichni čekali centr, ale něco Jonasovi říkalo, že právě proto nepřijde – a skutečně se tak stalo! Obránce se poroučel vinou gravitace k zemi, protože neustál náhlou změnu směru, a když už se celé hlediště zvedalo v očekávání na nohy, přišla krásná střela z hrany pokutového území. Skaut Aalborgu na tribuně jenom v němém úžasu sledoval, jak brankář Melholtu marně plachtí vzduchem a míč zapadá přesně do horního rohu. Hrdina okamžiku se ale jen otočil na patě a bez projevu emocí rychle pelášil zpátky na svoji pozici, což bylo Jonasovi vážně divné, protože tyhle góly se přece slavit musí!

Ozval se konečný hvizd a fandové domácího celku, kteří tvořili v podstatě celé osazenstvo malého stadionu, se začali zvedat, ve snaze vyhnout se tlačenci ve výstupu na parkoviště, která ale stejně vznikala. Jonas se ale snažil protlačit přesně na druhou stranu – k hřišti. Jestliže si myslel, že dnešní den nebude úrodný, tak se šeredně mýlil. Už před poločasem zanechal své obvyklé taktiky, kdy si při každé hezké akci podtrhl jméno hráče, který ji měl na svědomí, protože pod číslem deset už na další podtrhování prostě nezbylo žádné místo. Nakonec se protlačil na hrací plochu, kde s ještě podávali hosté s domácími ruce a být na tabuli za bránou svítil stav 5:2, všichni se zdáli být spokojeni. Hrdinu zápasu ale nikde vidět nebylo, tak se Jonas rozhodl jít za jedním z jeho kolegů, přičemž si vybral mladíka s takřka vyholenou hlavou.

„Promiňte, že ruším,“ začal učesaně, „ale nevíte náhodou, kde je ta vaše desítka? Co dala hat-trick?“

Jím tázaný hráč se na něj otočil a po chvíli vstřebávání otázky řekl: „Myslíte Mortena? Ten už je asi v kabině. Mám vám ho zavolat?“

Jonas se na chvíli zamyslel. Pak se rozhodl: „To není nutné. Jen mu řekni, že s ním chci mluvit na parkovišti. Ať hledá muže s modrou bundou,“ zakončil s úsměvem na tváři svoji žádost.

Jonas šel rychle do auta pro svoji bundu, kterou zvolil jako poznávací znamení, ale nakonec se ukázalo, že nijak spěchat nemusel, protože mladý muž, který se podle všeho jmenoval Morten, zatím ještě nevycházel z kabiny. Místo něj ale na parkoviště vyšel další muž, se kterým se chtěl Jonas pobavit, domácí kouč. Vyrazil tedy proti němu a zdvořile ho zastavil.

„Trenér Hals FS?“ zeptal se. Po přikývnutí pokračoval: „Mohl bych se vás zeptat na pár věcí ohledně jednoho vašeho hráče?“

Postaršímu muži se rozsvítilo v očích: „No jasně! Myslíte Mortena, že jo? No já tušil, že toho kluka si musí jednou někde všimnout!“

Proti přívalu slov Jonas jen zvedl ruku a začal vyzvídat: „Myslíte si, že má na větší klub? Je pracovitý? Zaručil byste se za to, že uspěje?“

Skoro holohlavý funkcionář domácího týmu se zamyslel, protože moc dobře věděl, že na jeho odpovědi dost možná závisí další kariéra jeho oblíbence a nejlepšího hráče týmu, kterému tuto šanci už hodně dlouho přál. Pak ale s nově nabytým sebevědomím začal: „Není tady hráč a ani nikdy nebyl, u kterého bych se mohl zaručit víc. Morten chodí na tréninky první a odchází poslední. Je skromný, kamarádský a ví, co chce. Jestli si tady chcete někoho vybrat, pak jeho, protože jestli na to nemá on, pak nikdo tady.“

Jonas jen nepatrně kývl hlavou, protože přesně na takovou odpověď čekal a počítal s ní.

„Prý jste se mnou chtěl mluvit, pane. Co se děje?“ začal zdvořile blondatý mladík, který k němu právě přiklusal s celkem lehce viditelným očekáváním na tváři.

„Dovol, abych se představil,“ začal pečlivě připravenou a léty ozkoušenou řeč prošedivělý skaut, „jmenuji se Jonas Pedersen a jsem tu v zastoupení fotbalového klubu Aalborg BK. Nebudu chodit kolem horké kaše, důvod proč s tebou mluvím je stejně asi více než zřejmý. Dnes si mne velice zaujal a já ti chci jménem klubu nabídnout týdenní zkoušku v našem mládežnickém celku.“

Mladíkovi zasvítilo v očích, ale on v hrozbě přerušení zesíleným hlasem pokračoval: „Ale zkouška sama o sobě neznamená nic. Vůbec nic. Pokud neuspěješ a nepředvedeš něco, co ostatní hráči v okolí nemají, rychle se objeví někdo, kdo tě odstrčí do ústraní, a my tě nepřijmeme. Musíš vynikat. Musíš ukázat, že nám si schopný nabídnout víc, než ti hráči, které máme. A to je něco, co nebudeš mít lehké. Pokud se ti to nepovede, nebudeme ti moci nabídnout smlouvu.“

K jeho velkému překvapení počáteční nadšení v Mortenových očích nezesláblo, naopak jejich majitel povážlivě kýval hlavou, jakože je to jasné.

„Nemyslete si, že žiju v dojmu, že výkon proti nejhoršímu týmu naší ligy bude na něco sám o sobě stačit,“ prohlásil.

Pak se otočil na ženu, která stála vedle něj a celý rozhovor mlčky pozorovala. Asi jeho matka. Ta na něj kývla.

„Kdy se mám hlásit v tréninkovém centru?“ ohromil dnes už poněkolkáté Morten Jonase.

Tomu hlavou proběhlo, že dnešní den byl celkem plodný. Vlastně více, než jakýkoliv z předešlého měsíce. Domů tak odjížděl spokojen.

5.

Dnes sice bylo pondělí a ještě nebyly prázdniny, přesto Morten vstával s vědomím, že dnes do školy nemusí. Už včera večer si sbalil věci do menšího kufru, který podle jeho odhadů měl na týden bohatě stačit. Uplynuly pouze dva dny od jeho pozápasového rozhovoru s pánem, který se mu představil jako Jonas Pedersen a on se měl už dnes v deset dopoledne hlásit v tréninkovém centru Aalborgu. Sice nebydlel nijak daleko, ale asi ho chtěli poznat i z lidské stránky, tak si vyžádali, aby na minimálně týden využil i jakéhosi jejich ubytování pro studenty z daleka. On proti tomu nic neměl, protože i to definitivně znamenalo, že to s ním myslí vážně a opravdu mu chtějí dát šanci. A když přesvědčí, tak... Tak třeba přijde i smlouva! A práce profesionálního fotbalisty. Jak se to jevilo před týdnem nereálné, tak teď to s každou další Mortenovou představou nabývalo reálnějších a reálnějších kontur. Musel se opravdu hodně přemáhat, aby se stále držel nohama na zemi, ale moc dobře věděl, že zkouška nemusí nutně znamenat úspěch... Ale to mu nebránilo se v představách nechat unášet skoro až do dánské reprezentace.

Jeho máma mu sice nabízela, že ho odveze, ale on ji nechtěl nijak obtěžovat - tak se rozloučili už ráno a on teď seděl ve vlaku. Z Halsu to bylo do centra největšího města severu Dánska asi 30 kilometrů, ale jelikož byl Morten strašně nedočkavý, tak mu cesta připadala až moc dlouhá. Ze samotného centra města to byl ještě pořádný kus cesty, protože fotbalový klub pochopitelně trénoval jinde, než hrál své zápasy. Samotná Nordjyske Arena, stadion

Aalborgu, byla tak blízko centra, že se tam v pohodě dalo dojít pěšky, ale tréninkové prostory byly umístěny na okraji města, ve čtvrti Nørre Tranders. V Aalborgu byl pochopitelně největším záchytným bodem Limfjord, což byl záliv protínající celé město napříč, který zasahoval stovky kilometrů dále do vnitrozemí, než leželo samotné město. To samo o sobě bylo celkem velké, ale prosté turistů, takže tu byl klid a prostor pro zde žijící lidi. Morten osobně si dokázal představit, že by tady jednou i žil, protože na rozdíl od Halsu tu vše bylo na dosah ruky – Aalborg byl totiž administrativním i přirozeným centrem celého severu Dánska, logicky tu tak bylo vše, co v takovém městě být mělo.

Po cestě autobusem konečně naposledy dnes vystoupil z nějakého prostředku hromadné dopravy a zamířil směrem, kterým podle jeho mínění muselo být tréninkové centrum, kde se měl hlásit už za nějakých 30 minut. Nakonec se jeho předpoklad ukázal jako správný, protože už po chvíli si mohl všimnout směrovek, které jeho výběr cesty potvrzovaly. Netrvalo dlouho a už se před ním objevil obrovský komplex složený s několika budov, přičemž tu hlavní zdobil klubový emblém – červený znak kruhového tvaru, v jehož středu byla bíle vyvedena písmena AAB, která symbolizovala obecně užívanou zkratku klubu. V písmeně B, které zabíralo podstatnou část dolní poloviny znaku, bylo ještě totožnou barvou zapsáno číslo 1885, které pochopitelně signalizovalo rok, kdy byl tento, v Dánsku velice populární klub, založen. Byl s Jonasem domluvený, že se sejdou před hlavním vchodem a byť měl Morten ještě celkem značnou časovou rezervu, usměvavý skaut už na něj čekal. Nejprve mu jeho dnešní průvodce ukázal postupně celý tréninkový areál a Morten se nestačil divit, jaká propast je mezi vybavením tohoto týmu a jeho, už bývalého, Hals FS. Bylo sice pondělí dopoledne, ale Morten už z dálky viděl na několika tréninkových hřištích pobíhat postavy v červených

tréninkových soupravách, kterou, jak se dozvěděl, zanedlouho také vyfasuje.

Nedá se říci, že by Morten nějak fandil Aalborgu od mala, i když bydlel v jeho těsné blízkosti – on spíše sledoval zahraniční fotbal, hlavně pak německou Bundesligu a anglickou Premier League, přičemž jeho oblíbenými týmy byly Arsenal a Schalke. Neměl tudíž žádnou velkou snahu setkat se s nějakými hráči prvního týmu Aalborgu, protože je sice znal, ale za své vzory je považovat nemohl. To ale nic neměnilo na faktu, že se blondatý mladík moc těšil na to, až bude spolupracovat třeba s takovými Nicklasem Heleniusem, Rasmusem Würtzem nebo Henrikem Dalsgaardem, který jako každý dánský příznivec fotbalu znal z televize. Tito hráči se totiž dokonce i mihli v reprezentaci a ta byla v Dánsku posvátná, i když se tou dobou na kouče Mortena Olsena hodně nadávalo, protože v kvalifikaci o Mistrovství Evropy hrál až příliš ustrašený fotbal. Ale to Morten v myšlenkách zase hodně odbočil a ani si tak nevšiml, že už s Jonasem přicházejí k o něco větší budově, která stála na samém okraji komplexu.

„Tak,“ přerušil ticho Jonas, „tady budeš nějaký čas bydlet. Myslím si, že víc už ti nepomůžu a bude to na tobě. Máš připravené věci na pokoji číslo 327, kde budeš s ještě jedním hráčem, který je tady na zkoušce. Rozpis je dole ve společenské místnosti a všechno ostatní ti řeknou po prvním tréninku. Teď budeš mít nějaký čas na to, aby ses rozkoukal – můžeš si tady chodit, kde chceš. Myslím, že začínáte ve tři odpoledne, ale radši se koukni, abys na první trénink nepřišel pozdě.“

Už to vypadalo, že se rozloučí a odejde, ale pak ještě udělal krok zpátky a dodal: „Mortene... Kdybych si nemyslel, že jsi lepší, než ostatní, nebyl bys tady. Nestál bys tady a neposlouchal bys mě. Tak nezklam, protože podobnou šanci už nedostaneš,“ na chvíli se odmlčel. „Hodně štěstí, Mortene.“

A Jonas odešel. Morten tak stál před ubytovnou a vůbec netušil, co mu tento týden přinese.

Když Morten zjistil, od kdy má první trénink, tak se rozhodl, že si půjde na chvíli odpočinout na pokoj. Došel tedy ke dveřím a zabral, přičemž zjistil, že jsou otevřené – asi právě kvůli tomu, že se čekalo, že někdy teď přijde. Pokoj byl celkem útulný, měl koupelnu a ledničku, dvě oddělené postele a jedna z nich byla zřejmě už někým okupována, protože byla neustlaná, zvalená a pokrytá vrstvou nesloženého oblečení. Morten si tak položil všechny věci vedle druhé postele, sundal si boty a lehl si – vybalit si může potom, teď si odpočine, měl totiž ještě skoro tři hodiny.

Probudila ho tupá rána. Rychle otevřel oči.

„Kurva drát, já už ten podělanej kufr fakt asi vezmu a hodím z okna!“ ozval se bezprostředně po nárazu něčí našťvaný hlas a Mortenovi došlo, že tenhle člověk bude asi jeho nový spolubydlící. No potěš pánbůh. Nakonec se Morten právě díky tomuto incidentu probral a začal se zvedat z postele, naskytl se mu tedy výhled na původce veškerého chaosu, který teď stál opřený o skříň a držel za evidentně nakopnutou holeň. Byl celkem mladý, Morten mu odhadoval tak pětadvacet let a měl uhlově černé vlasy, které byly momentálně mokré a pořádně rozcuchané...

„Ou,“ povšiml si pohybu jeho nový spolubydlící a otočil se. Chvilí se na Mortena koukal a řekl: „Nevěděl sem, že už budeš tady. Sorry, že sem tě vzbudil, ale v tomhle pokoji je tak málo místa, že se tady vždycky o něco přizabiju, když sem po tréninku jdu.“

Pak mu blesklo v očích a zhrozil se: „No sakra, já se vlastně ještě nepředstavil, co? To sem ale blb! Já sem Mikkel, klidně mi říkej Miky. Sem tady taky na zkoušce.“

Morten přijal jím nabízenou ruku a se vší námahou se zvedl z postele. Poté se představil také a začali se spolu bavit.

„Já sem tady už týden,“ začal Mikkel a přitom se převlékal do suchého oblečení. „Ne, že by se mi nějak dařilo. Měl sem ale tu kliku, že sem měsíc zpátky nasázel rezervě Aalborgu hat-trick. Vtipný je, že to byl můj vůbec první v životě a jak to tady tak vidím, tak asi poslední. Z útočníka mě šoupli na obránce a já sem rád, když už je konec, protože honit po celém hřišti ty krajní záložníky, to je fakt trest nejvyššího kalibru. Nechápu, jak někoho mohlo napadnout, že by z někoho tak líného jako jsem já, mohl být běhavý krajní obránce. Ale snažím se, to je tak to jediný, co mi zbývá.“

Pak loupł očima po Mortenovi, jestli ho vůbec poslouchá, ale ten s nepředstíraným zájmem vážně seděl na posteli a poslouchal.

Tak tedy Miky pokračoval: „Já sem vlastně ani fotbal profesionálně dělat nechtěl, víš. Vystudoval sem vysokou sportovního managementu a u toho se tak nějak hrál fotbal za univerzitní tým a šup. Najednou sem tady a bojuju o profesionální smlouvu. I když pochybuju, že jí dostanu. Nikdo mi nic neříká, a kdyby byli spokojení, tak asi něco řeknou. Ty si tady na jak dlouho? Taky dva týdny?“

Morten se pokoušel hltat každé slovo o tom, jak to tady chodí, tak mu chvíli trvalo, než mu došlo, že se ho někdo ptá. Nakonec ze sebe dostal: „No... Já sem tady jenom na týden.“

Mikkel najednou pochopil, což se projevilo tím, že pokýval hlavou.

„No jó, tobě ještě nebylo dvacet, co? Tady mlad'ochům nedávají delší testy. Mně už je dvacet šest, takže se na moje trápení chtěli asi dívat dýl,“ zasmál se celkem hořce. „Ale už tady kecáme moc dlouho. Musíme jít na oběd, abysme stihli odpolední trénink, jinak budem mít problém. Tady si musíš dávat fakt bacha na všechno, co

děláš.“ Řekl Mikkel, naposledy vztekle kopl do kufru a se vší pompou odkráčel, jako by se nic nestalo.

Morten si předkopl míč trochu dál, než chtěl a už periferně viděl, jak k němu přibíhá protihráč v rozlišováku a pokládá se na zem do skluzu. Ještě jednou stačil šťouchnout nohou do míče, ale střetu se už nevyhnul. Agresivita, s jakou byl zákrok vedený, byla až nevídaná a Morten mohl jen děkovat nebesům, že na poslední chvíli trochu nadskočil. I tak ale nad kotníkem pořádně ucítil tvrdý náraz kopačky a síla úderu ho doslova smetla na zem. Rozplácl se jak dlouhý, tak široký v bahně na trávníku a zmohl se jen na překvapené heknutí. Sotva ale zvedl hlavu, už se k němu naklonila postava, která ho poslala na zem.

„Ty si dávej bacha, chlapečku. To, že sem přijdeš na pár dní, neznamená, že nám sebereš místo. Ty jsi nic. Nemáš šanci. Tak si to zapamatuj a nepleť se mi do cesty.“

To už k nim ale přibíhal rozezlený trenér, který hned začal mladíkovi, o kterém Morten ani nevěděl, jak se jmenuje, pořádně od plic nadávat. Když ale od místa střetu odcházel, stejně ještě stačil na Mortena pohrdavě povytáhnout obočí.

„Tak tohle bude sakra těžký,“ řekl si Morten šeptem, když se pokoušel utřít si rukávy bahno z obličeje a v noze mu tepala ostrá bolest.

6.

Probudil se. Byla ještě tma. Vstal z postele a měl co dělat, aby nespádl, protože nateklá noha ho stále bolela, i když to nebylo tak hrozné jako druhý den po zákroku. Muselo být něco kolem páté hodiny, protože tma už nebyla tak hustá a přeci jen šlo něco vidět, ještě se to ale nedalo nazvat rozbřeskem. Mikkel o pár metrů dál pravidelně oddechoval, takže ho asi ještě nevzbudil, což se nechystal nijak měnit. Došel k balkónu a pomalu otevřel dveře, načež ho hned začal chladit noční vzduch. Bylo to příjemné, protože aspoň na chvíli přestal myslet na bolest. Vzal ze židle svoji mikinu, kterou tam nechal večer přeloženou a šel si sednout na židli, jenž byla součástí vybavení balkónu. Pomalu usedl a přemýšlel. Měl před sebou poslední dva dny testů, přičemž dnešek byl podle jeho názoru zcela klíčový, protože měli sehrát přátelák proti vrstevníkům z Aarhusu.

Zatím měl z pobytu tady hodně rozporuplné pocity. Tréninky sice fyzicky zvládal, úroveň vybavení a zařízení tady byla úplně na jiné a daleko lepší úrovni, než byl zvyklý, ale spíše mu vadila atmosféra. Bylo skoro nemožné si tady udělat přátele, protože každý se snažil jen získat výhodu na svoji stranu a jemu dávali najevo, jak ho tady nechtějí, protože je pro ně jen další konkurent z dlouhé řady. Zároveň ale musel říct, že měl ohromné štěstí na to, s kým skončil na pokoji – Mikkel se sice na první pohled jevil všelijak, byl neurvalý a chvílemi šíleně sprostý a nevychovaný, ale celkově to byl dobrý společník a dalo by se říci, že už i jeden z Mortenových nejlepších přátel. Ze začátku mu hodně pomáhal a

blondatému mladíkovi se líbilo i to, jak se za něj postavil po incidentu na tréninkovém hřišti. Hrubián, který ho málem poslal na ošetřovnu, se jmenoval Knut a byl jenom jeden z mnoha, kteří toto měli v úmyslu.

Mikkel chvíli po tvrdém zákroku oplatil Knutovi v podstatě stejnou mincí a podle Mortena to muselo bolet ještě daleko víc, protože jeho kamarád ani nešel po míči, ale přímo po kotnících své oběti. Když se jeho soupeř svíjel v bolestech na trávníku, tak se Mikkel jenom postavil a lehce slyšitelným hlasem pronesl: „Jenom abyste věděli, vy zákeřný šmejdi. Kdokoliv tady Mortenovi něco zlomí, bude to mít za chvíli zlomený dvakrát ode mně. Tak si dávejte bacha a starejte se o svoje výkony a ne o to, jak někomu podělat kariéru,“ přičemž celé řeči dodal na důrazu tím, že si agresivně odplivl směrem kležícímu Knutovi a nebýt silného větru, tak by ho snad i trefil. Faktem je, že pak dostal od trenéra pořádně vynadáno, ale konečný efekt byl přesně takový, jaký chtěl – na Mortena si už nikdo nedovolil, protože nechtěl mít co dočinění s jeho svalnatým a agresivním spolubydlícím.

Přesně jak Mikkel říkal, i Morten si myslel, že kdyby nějak více zaujal, tak by mu to někdo řekl a nenechal ho v takové hrozivé nejistotě. Trenér s ním komunikoval na stejné úrovni jako s ostatními, prostě nedělal rozdíl mezi hráči na zkoušce a těmi, co tu už mají smlouvu. Dalo se říci, že bývalý hráč Halsu splňoval vše, co mu bylo na tréninku zadáno, ale sám se svými výkony nebyl stoprocentně spokojen, protože byla pravda, že zatím nepředvedl nic, co by nedokázali ostatní. Zahodil spoustu šancí, pokazil spoustu nahrávek a některé míče mu při zpracování až hrozivě odskakovaly. Nebylo to něco, co by se nedělo i ostatním, ale on se nemohl zbavit dojmu, že tohle na smlouvu stačit nebude.

Dalším mírným problémem bylo to, že Morten měl dnes hrát na jiné pozici, než byl celý život zvyklý, protože ho trenér plánoval

nasadit jako hrotového útočníka a tuto pozici neměl modrooký mladík vůbec rád. Někdo si mohl říci, že u ofenzivní pozice je jedno, jestli hraje zprostředka nebo ze strany, ale ve skutečnosti to byl pořádný rozdíl. Útočník se do hry třeba celý zápas nedostal, ale pak bylo na něm, aby dal tu jedinou šanci, která se mu naskytne. A to Morten zkrátka neuměl. On měl zakončení na velice dobré úrovni, ale nebyl ten neomylný typ, který je potřeba na této pozici. Raději hru pomáhal tvořit, sváděl rychlostní souboje u postranní čáry a na góly nahrával. Představa, že bude celý zápas bojovat proti dvěma urostlým stoperům a podstupovat s nimi jeden hlavičkový souboj za druhým, se mu vůbec nepozdávala, protože pak byl jeho přínos týmu minimální. Na druhou stranu, říkal si, když se mu zápas povede, aspoň tím všem dokáže, že je univerzálnější, než si on sám myslel. A navíc, třeba to obránce naopak překvapí, že proti nim nebude stát obvyklý hromotluk, ale rychlostně založený mladík, který se jim bude stále snažit vysmýknout.

Zápas se hrál na tréninkovém hřišti, protože kapacita jeho hlediště bohatě stačil na to, aby se tam vešli všichni, kdo měli o zhlédnutí dnešního zápasu zájem. V kabině se před zápasem nedělo nic tak zvláštního, jak Morten čekal. Myslel si, že uvidí moderní taktické tabule a trenér jim bude podrobně popisovat, jak mají na každé pozici hrát, ale ve výsledku to bylo úplně stejné, jako před týdnem v Halsu. Kouč jim pouze zopakoval rozestavení a jejich pozice, které jim už stejně určil den předtím na tréninku a s každým jednotlivě pak prohodil jednu nebo dvě věty, ve kterých jim stroze shrnul, cože od nich dnes vlastně čeká.

Když se zastavil u Mortena, který si zrovna zavazoval tkaničky u svých kopaček, naklonil se k němu a řekl: „Jejich obránci jsou pomalí, tak se pohybuj na hraně ofsajdu a utíkej jim. Šancí moc mít nebudeš, tak využij všechny.“

To mladého Dána moc nepovzbudilo, protože tím trenér v podstatě shrnul všechny jeho obavy.

Už po několika pokusech o nějakou akci se mu potvrdilo, že dnes to bude mít hodně těžké. Míč viděl zblízka poprvé asi po pěti minutách hry, jenže na bahnitém terénu se mu kousek za půlkou nepodařilo si ho zpracovat tak, jak chtěl a jeden z obránců mu ho bez jakýchkoliv servítek ihned ukopl. Na to nebyl Morten zvyklý, protože v krajském přeboru měl na všechno moře času a každá drobná chyba ve zpracování se ztratila, protože než k němu obránce přistoupil, už byl úplně někde jinde. Chvíli na to Aarhus rozehrával celkem pomalu na vlastní půlce a trenér na Mortena zakřičel, ať běží napadat rozehrávku jeho gólmana. Jenže to bylo to nejhorší, co mohl mladý útočník udělat. Rozeběhl se přesně podle pokynu na soupeřova brankáře, který měl míč pořád ještě v držení, jenže na poslední chvíli se mu podsmýkla stojná noha a on se před ním nechtěně položil do nešikovného skluzu. Morten jen cítil, jak nekontrolovatelně jede po trávníku směrem na svého soupeře, který už dávno dal míč od nohy. Útočník Aalborgu na poslední chvíli pokrčil nohy, což ho nejspíš uchránilo od červené karty. I přes všechnu svoji snahu ale cítil, jak holení trefil kotník gólmana Aarhusu, kterého to ihned poslalo k zemi. O pár vteřin později se stále ještě dezorientovaný Morten zvládl vyhrabat na nohy a hned se běžel celý zablácený své ležící oběti omluvit, to už ale slyšel ostrý hvizd píšťalky někde za sebou.

Hlavou mu rychle proběhlo to, že snad rozhodčího nenapadne vytáhnout za takovou nešikovnost hned červenou kartu a už se otáčel se zdviženou rukou na znamení omluvy.

„Takhle do toho brankáře jít nemůžeš!“ hned se na něj rozčiloval asi třicetiletý muž v klasicky žlutém rozhodcovském dresu, který už byl na některých místech také pošpiněný

všudypřítomným bahnem, zatímco z náprsní kapsy už tahal, díky bohu pouze žlutou, kartu.

„Pardon. Já sem jenom uklouzl, takhle sem to vážně nechtěl,“ kál se ihned napomínaný, ale sudího to asi nijak nepřesvědčilo, protože dodal: „Tak si dávej bacha, ještě jednou a jdeš ven.“

Poté, co strážce fotbalových pravidel odběhl, se Morten vydal omluvit brankáři, který už mezitím vstal na nohy. K jeho úlevě nabízenou ruku přijal a na omluvu reagoval slovy: „Vždyť já vím, žes to nechtěl, viděl sem, jak se snažíš vyhnout. Ale na tom podělaným bahně to hrozně klouže, já to znám.“

Hrálo se tedy dál a Morten mohl být spokojený pouze s tím, že je ještě na hrací ploše.

Už bylo po poločase a skóre bylo stále 0:0, přičemž k vidění nebyla ani jedna kloudná akce a celkově měly navrch výrazně obrany. Teď ale Morten ucítil možnost, když se obránci rozestoupili a vznikla tak mezera ve středu pole. Rozeběhl se a zařval si o přihrávku, která nakonec přišla, ale Morten se obával, jestli nebylo moc pozdě. Rychlým pohledem zkontroloval asistenta, jehož praporek ale zůstával stále dole a on tak mohl z půlky utíkat sám na brankáře. Jeho obvykle velice dobré zpracování ale teď trochu kulhalo, protože míč se mu trochu zapletl pod nohama a on udělal to nejhorší, co v té situaci mohl – koukl se na něj a nerozhlížel se tak, co se děje kolem něj. Nakonec ho dostal pod kontrolu a zvedl oči právě včas, aby zahlédl, jak se kolem něj mihla modrá skvrna a míč mu čistě sebrala. Morten, který to nečekal, nakonec skončil na zemi, protože chtěl kopnout do míče, jenž už ale na očekávaném místě nebyl. Dnes už poněkoliakáté se tak rozplácl v bahně na trávníku a přes zalepené vlasy jen viděl, jak obránce, který mu sebral míč, v klidu rozehrává pár metrů od něj. Tak tohle se teda sakra nepovedlo, říkal si Morten, když vztekle udeřil pěstí do trávníku, až to mlasklo.

Už za chvíli se musel pískat konec. Mladý fotbalista na zkoušce si už poněkolkáté musel otřít obličej od bahna, aby vůbec něco viděl, ale spíše to ještě zhoršil, protože rukáv už úplně pozbyl původní bílé barvy. Už sotva pletl nohama, byla mu zima a z nosu se mu před asi deseti minutami spustila pořádná rýma. Teď v sobě ale našel poslední zbytky sil a rozeběhl se do vápna. Periferně viděl, jak jeden z jeho spoluhráčů sprintuje s míčem po kraji hřiště, do něj ale zleva už strkal obránce a on se tak musel soustředit na nekonečný boj o zisk prostoru. Nakonec se mu ve vápně povedlo udělat úhybný manévř a instinktivně se rozeběhl na přední tyč, kam z ničeho nic přilétl k jeho překvapení i míč. Tentokrát si dal obrovský pozor, aby mu zpracování sedlo – míč mu neodskočil a zůstal mu u nohy přesně tak, jak měl. Už měl před sebou jen gólmana, který se pokládal na zem. Morten zklidnil dech a celou situaci viděl jasně, všechny pohyby jako by se zpomalily. Kolem sebe měl zcela volno a brankář, s rukama rozpaženýma, už byl skoro na trávníku. Zívala na něj celá odkrytá horní polovina brány, tak neváhal a vystřelil.

Nevěděl, co se stalo. Jen tupě zíral na to, jak míč nabral šílenou rotaci a pomaličku se vychyloval z předem určené dráhy, kterou mu nastavil. Všichni se jen koukali, kam balón spadne a ten nakonec neuvěřitelně těsně prolétl kolem levé tyčky. Morten celou situaci sledoval v pádu, protože do rány dal tolik síly, až ho to na kluzkém terénu poslalo do kolen. Tušil, že tohle byla poslední a také ta největší šance, kterou měl. Ale on selhal – selhal a s jeho vyhlídkami na angažmá to vypadlo stejně špatně, jako s těmi Mikkelvými.

O pár hodin později už seděl umytý a převlečený na posteli ve svém pokoji a sledoval Mikkela, jak se marně pokoušel ustlat svoji postel. Ještě včera by se tomuto pokus smál, až by se za břicho popadal, ale dnes neměl náladu vůbec na nic.

Mikkel po něm loupal očima: „Co ti je? Snad si tolik neděláš z toho, jak si nedal tu šanci? Tady v tom počasí je člověk rád, když trefí míč. A ostatní hráli daleko hůř než ty. Z jedné šance se nestřílí. Já sem smířenej s tím, že po zítřku tady končím. Tak to prostě je.“

Morten si jenom povzdechl: „Víš, já si myslím, že tohle pro mne byla jediná šance, jak nějak upoutat pozornost. Ted' trenér ví, že existuju jenom proto, že sem zahodil tu tutovku a to asi není úplně fajn.“

„Ale tak můžeš ještě zaujmout na tréninku, ne? Vždyť máš zítra ještě dva pokusy, jak něco parádního vymyslet...“, pokoušel se hledat pozitiva Miky. Moc mu to ale nešlo, on ostatně byl spíše negativně smýšlející jedinec, který ke všemu přistupoval pragmaticky a lhát prostě neuměl. A ted' lhal, to Morten poznal. Sám totiž musel moc dobře vědět, že tady není žádný tak špatný hráč, aby si s ním zítra mohl Morten dělat, co chce. I když....

Mikkel vyskočil na nohy, což Mortena celkem vylekalo a sám tak skoro udělal to samé.

„No to mě poser! Ted' sem dostal nápad, že bych si zasloužil Nobelovku nebo co se za to dává“, vykřikl červovlasý přeučený obránce, kterého chytrost některého z jeho nápadů evidentně samotného velice udivila. Všiml si tázavého výrazu v kamarádově tváři a tak plynule navázal: „Víš, jak sme včera říkali, že tady nikdo není tak blbý, aby sis s ním mohl dělat, co chceš? Co když by ten někdo ale tak blbý být chtěl? Co když by to byl někdo, kdo už tady stejně nemá šanci a naschvál to hrál tak, aby to vypadalo, že se na tebe nechytá.“

Morten udiveně vzhlédl a byt' to bylo hloupé, tenhle nápad se mu okamžitě zalíbil: „A ten někdo, budeš ty, Miky...“

„Ten někdo budu já“, sebevědomě řekl Mikkel, „a po zítřku budeš moct oficiálně říkat, že sem ti zachránil místo. Protože jestli

mi něco jde, tak to je určitě hraní zoufalce, se kterým si každý dělá,
co chce...”

7.

Asi třicetiletý muž našťavaně praštil rukou do volantu svého BMW. Zase mu ti nafoukanci z A-týmu zabrali místo na parkování a on tak opět musel tahat tašky s věcmi na trénink na pořádnou vzdálenost. Při tom bylo na ceduli před parkovacím místem jasně napsáno jeho jméno! Ale už neměl sílu si jít zase stěžovat na vedení – stejně by to jako obvykle dopadlo tak, že by viníci dostali napomenutí a za týden by se celá situace opakovala. Povzdechl si. Ne moc dobře placená práce trenéra juniorky mu za to snad ani nestála, ale on měl fotbal a tento konkrétní klub tak rád, že stále měl určité iluze o tom, že jednou dostane větší šanci třeba i v A-týmu. Ale dnes byl zase jeden z těch dnů, kvůli kterým tuhle práci nenáviděl. Několika hráčům končily testy a on tušil, že hodně z nich bude muset poslat pryč, protože na to zkrátka neměli. Někteří z nich to měli ještě nahnuté, protože si jejich kouč, Frederik Tychonsen, nebyl úplně jistý jejich případným přínosem – musel totiž uznat, že týden je na aklimatizaci strašně krátká doba a ti hráči pak ani nemohli předvést svůj reálný potenciál, ale takový už byl život.

Konkrétně šlo o mladíky Mortena s Lukase a starší Mikkela s Rasmusem. U prvních dvou si nebyl moc jistý, u Lukase to vypadalo nadějně, protože ve včerejším zápase podal solidní výkon a měl nakročeno dobře, ale Mortena bylo Frederikovi hodně líto. Musel totiž hrát mimo svoji pozici a selhal – což byl na tak krátkých testech obrovský problém. Naopak u zbylých dvou měl celkem mladý trenér naprosto jasno, protože ani jeden z nich

na to prostě neměl. Rasmus sem přišel jako nejlepší střelec třetí ligy, ale Frederik upřímně nechápal, jak se tímto titulem mohl honosit, protože měl problém trefit na tréninku ze dvou metrů prázdnou bránu. To Mikkel, ten byl něco jiného. U něj by se klidně vsadil, že v některém z horších týmů první ligy, nebo ze špice té druhé, by uplatnění našel. Byl hodně pracovitý, a byť nebyl nijak nadaný, svoje si odehrát dokázal a jeho poctivost mu dávala plusové body, které ale samy o sobě na angažmá bohužel nestačily. Navíc si všiml, že jako jeden z mála se nebál navazovat kamarádské vztahy, i když jeho spoluhráči byli spíše soupeři v boji o místo. Takového mladíka byla škoda, ale v profesionálním fotbale pro rozhodnutí založená na lidskosti prostor nebyl. Povzdechl si, když otevíral kufr a s heknutím sebral velkou tašku s vybavením, které si s sebou dnes na tréninkové hřiště donesl.

Promnul si oči a s udiveným výrazem na tváři sledoval, co se právě před ním v tréninkovém zápase děje. Ani jednoho z hlavních aktéru veškerého pozdvižení jako by nepoznával. Na jedné straně stál blondák Morten, který se dnes už poněkolkáté, jako přes kopírák, prosmýkl po straně kolem svého strážce a dal další gól. Tím jeho „strážcem“ byl, tedy spíše měl být, Mikkel, který ale dnes vůbec nestíhal. S o pár let mladším soupeřem si nevěděl rady a šíleně propadával, díky čemuž jeho krajan dostával spoustu prostoru a zatím toho náležitě využíval. Frederik na sobě nedával nic znát, to by se neslušelo, ale Morten si ho začínal svými přímočarými akcemi po křídle získávat. Možná ten jeho špatný výkon v přáteláku proti Aarhusu byl vážně způsobený hlavně tím, že rozený křídelník byl donucen hrát mimo pozici. Protože na kraji mu to evidentně šlo o hodně lépe a ochotně tu dnes dával na odiv všechny své přednosti.

A teď to přišlo zase! Mikkel nechal mezi nohama až zbytečně moc místa a skoro jako by vybízel Mortena, aby toho využil a to se také stalo – ukázkové jesle.

„Mikkele, sakra, vzpamatuj se!“ neudržel se už jeho trenér a napomínaný hráč jen svěsil hlavu a sledoval, jak jeho přemožitel zakončuje další akci gólem.

Frederik se podíval na hodinky a ke své úlevě zjistil, že už zbývá jen velice málo času do konce tohoto tréninku. Pískl na píšťalku a rázem se k němu otočily všechny oči.

„Sem ke mne, do kruhu!“ zavelel rázným hlasem rozeného vůdce.

Koukal se na zablácené a zpocené fotbalisty, kteří kolem něj začali postupně formovat požadovaný útvar. Nenápadně loupal očima po dvojici Morten – Mikkel, která, jak předpokládal, už vedla čilý hovor. Něco mu nesedělo.

Když se jeho svěřenci konečně seskupili, tlesknutím přerušil veškeré debaty a sám začal: „Dneska se na to nedívalo dobře. Nevím, čím to bylo, ale většina z vás hrála jako po mejdanu.“

Mezi hráči toto prohlášení vyvolalo reakci a někteří měli ihned potřebu svému kolegovi vedle něco sdělit.

„Ticho! Teď mluvím já!“ zařval už značně dopálený Frederik, jehož den se dnes vážně nevyvíjel nijak dobře. „Někteří ale zase hráli lépe, než jsem čekal. Odpoledne vám dávám volno a koukejte se z toho vzpamatovat. V pět odpoledne se tady sejdu akorát s těmi, kterým dnes končí zkouška. Buďte tady včas.“

Pak se otočil na patě a bez nutnosti koukat zpět naštvaně odkvačil ze hřiště.

Netěšil se na to. Ale musel tam jít. Samozřejmě ještě musel svoje rozhodnutí obhájit sportovnímu manažerovi týmu, který uzavíral všechny smlouvy a měl nábor nových hráčů schválit. Už stál před jeho kanceláří, ale toho chlapa vážně neměl v lásce a teď

ho čekala zase nějaká půlhodina přetvařování a přemlouvání. I když s ním třeba manažer už od začátku souhlasil, stejně mu dával najevo jeho nižší pozici a každé rozhodnutí požadoval pečlivě obhájit, byť to třeba ani nebylo vyloženě nutné. Zaklepal tedy na dveře a po vyzvání vešel.

Ocitl se v celkem důvěrné známé místnosti, ze které bylo pootevřeným oknem dobře vidět na tréninkové hřiště A-týmu a která byla, dle jeho názoru, až trochu moc přeplácaná nepotřebnými věcmi. Různé šály klubu a další fanouškovské předměty tady byly doslova na každém kroku, ale ani přes ně nešlo přehlédnout dobře stavěného muže, který s lhostejným výrazem koukal na vcházejícího Frederika zpoza pracovního stolu. Za hranatými brýlemi byla vidět vodnatá, jako by prasečí očka, která velice dobře seděla ke svému majiteli. Ten měl světlé vlasy ulíznuté do strany a brunátný obličej s nejméně dvěma bradami, které byly dobře vidět i přes evidentní snahu o jejich zamaskování. Frederik vlastně nechápal, jak mohl tento, asi padesátiletý muž, dělat fotbalového funkcionáře, když ho snad ani nikdy hrát nemohl, ale byl to jeho nadřizený a s tím se musel, byť jen velice obtížně, smířit.

„Zdravím, Frederiku, co pro tebe mohu udělat?“ začal až přehnaně učesaně vysoký činovník klubu, který se mimochodem jmenoval Erik.

Frederik musel zadusit příval hněvu, protože muž před ním moc dobře věděl, co chce, když si schůzku s ním sám vynutil právě na tuto hodinu. Zhluboka se ale nadechl a začal: „Jsem tady kvůli tomu přijímání hráčů, jak jsme se o tom bavili.“

Už zase měl chuť jednu svému nadřizenému vrazit, když s rádoby překvapeným výrazem odvětil: „Ahá, na to bych skoro zapomněl.“

Frederik zhluboka vydechl, položil na stůl papíry se svými poznámkami a začal svoji předem připravenou řeč: „Ze čtyř hráčů na zkoušku jsem se po zralé úvaze rozhodl přijmout pouze jednoho jediného. Lukase Vestergaarda. Ostatní kandidáti mne nepřesvědčili za dobu jim určenou o tom, že by měli být nějakým výrazným přínosem ať už našemu prvnímu nebo i rezervnímu týmu.“

Erik se na něj zkoumavě podíval, protože si povšiml mírného zakolísání hlasu v trenérově proslovu: „Ale u jednoho si přeci jen nejsi jistý, co? O co jde?“

„Jde o to,“ začal Frederik, „že Morten Poulsen dnes podal takový zvláštní výkon. Byla to možná shoda náhod, možná jeho genialita, možná ale taky pořádný podvod. Nemohu ho s klidným svědomím přijmout.“

Tohle už nadobro upoutalo plnou pozornost obtloustlého muže a ten se tak nedočkavě naklonil na své polstrované židli: „Pověz, co se dneska na tom tréninku vlastně dělo?“

Frederikovi proběhla hlavou spousta věcí. Nebyl hlupák a nějak intuitivně tušil, že prostě není možné, aby se přes noc jeden hráč tak zlepšil a druhý tak zhoršil. Byl si skoro jistý, že to byla nějaká bouda, kterou na něj ti dva ušili, kdy se starší kamarád snažil pomoci tomu mladšímu, aby dostal angažmá. Ale jen intuice by Erikovi nestačila, musel tedy velice pečlivě volit slova, aby z této jím nezaviněné situace ještě neměl problémy on.

„Dnešní tréninková jednotka byla specifická. Mnou zmíněný hráč předvedl výkon, který vůbec nekorespondoval s tím, co předváděl ve dnech minulých a já mám nepodložené podezření, že tu vznikla nějaká forma spolupráce s hráčem, který ho měl bránit. Ten tak svým velice špatným výkonem pouze opticky zvedal kvality Mortena, abych se ho rozhodl přijmout.“

Erik už ale kroutil hlavou a to byla jasná známka toho, že tomu ani za mák nevěří: „Frederiku, Frederiku. Ty by ses měl naučit věřit i na náhody. A na to, že jednou se hráč vyspí lépe než jiný den. Co když to vůbec není pravda a ty ho nakonec nepřijmeš jen na základě nějaké své domněnky. Být na tvém místě, tak si to rozmyslím, budoucnost toho kluka leží na tobě.“

Frederik prohrál, to věděl. Mortena Erik nakonec přijme tak jako tak, šlo jenom o to, jestli si Frederik zachová zbytek důstojnosti a ponese následky svého názoru nebo prostě ustoupí a opět tak půjde svému šéfovi na ruku.

„Dobře, pane. Morten Poulsen je také hráčem, kterého navrhuji přijmout a plně se za něj zaručuji,“ řekl našťvaný trenér rezervního týmu a viděl potměšilý výraz v Erikových očích, který naznačoval, že zase mladého podržitého zase jednou porazil.

8.

Byl to po hodně dlouhé době den, kdy se mladý fotbalista těšil do školy. A mělo to celkem jednoduchý důvod – šel tam už naposledy. Už to byl týden, co uspěl na testech v Aalborgu a byla mu nabídnuta jednoletá profesionální smlouva s opcí, ve které byly zahrnuty také náklady na ubytování a jídlo, takže byla velice výhodná. Samozřejmě mu chvíli trvalo, než přesvědčil mámu, která byla ještě na vážkách, ale když nakonec zvážila všechna pro a proti a hlavně to, že to byl vždy Mortenův sen, musela souhlasit. Náctiletý Dán se ale rozhodl, že ročník ještě dokončí a dnes byl konečně poslední den. Teď, když se ráno chystal, s velkým zadostiučiněním vzpomínal na reakce svých spolužáků a učitelů na jeho kariérní postup. Hlavně tedy těch, kteří mu dříve nevěřili a dávali mu to patřičně najevo.

Ještě v den testů podepsal v tréninkovém centru Aalborgu se sportovním manažerem smlouvu, kterou si pochopitelně sice celou prošel, ale moc tomu sám nerozuměl. Den nato už šel zase do školy, protože smlouva měla platit až od letní přípravy, která začínala o prázdniny – takže mu nic nebránilo ještě chvíli žít svůj starý život a dokonce si zahrát rozlučkový zápas za Hals! V tom sice gól nedal, ale stejně šlo hlavně o to, aby si ještě jednou užil zápas, ve kterém relativně o nic nejde a naposledy pomohl svým přátelům, bez kterých by se dostal do současné situace jen velice těžko.

Ve třídě měl spoustu nepřejících lidí a ani o jeho učitelích se nedalo s klidným svědomím říci, že ho podporovali v plnění jeho

snů. Celý den mu ihned zlepšilo to, když viděl, jak tito lidé jen s otevřenou pusou vstřebávají novinky, které jim Morten říkal. A dnes se měl při příležitosti hodnocení uplynulého školního roku ve škole rozloučit se svou třídou a něco říci k letem, které s nimi strávil a byl si už teď jistý, že si částečné rýpnutí do těch pár lidí, které už nikdy neuvidí, prostě neodpustí. Nedá se říci, že by Morten byl nějaký pomstychtivý jedinec, který má zapotřebí dávat na odiv svůj úspěch v kontrastu se, zatím neúspěšnými, pokusy svých spolužáků o to samé. Ale pravdou bylo, že když si prostě vzpomněl na to, jak se mu posmívali, že má naprosto nereálné cíle a že na to nemá, nemohl si pomoci.

Bylo pravdou, že nad tím, co řekne, přemýšlel už hodně dlouho dopředu, protože on zkrátka nebyl z těch, co by dokázali mluvit spatra a zároveň říci všechno, co by rádi. Ted' stál před třídou a byl celkem překvapivě nervózní, i když všechny ty lidi před sebou už několik let potkával den co den. Bylo to ale spíše tím, že si nebyl jistý, jestli do své řeči zvolil správná slova a jestli bude pochopena tak, jak pochopena být má. Naposledy se rozhlédl po tvářích, z nichž některé se na něj dívaly se zaujetím, některé s lhostejností a některé se na něj jako důkaz nezájmu nedívaly vůbec. Zhluboka se nadechl, pořádně se uklidnil a začal.

„Abyste chápali, tohle je pro mne obrovský životní krok. Obrovský krok do neznáma. Abych řekl pravdu, vlastně nevím, co mi to přinese, ale vím, že jsem udělal správné rozhodnutí – tohle jsem vždycky chtěl! Pamatuji si, jak mi někteří z vás nevěřili, jak jste se mi smáli, že to nedokážu, jak jste říkali, že já prostě nemám na to, abych se stal profesionálním fotbalistou. Radost vám asi neudělám, když řeknu, že právě tohle byla moje dost možná největší motivace – touha přesvědčit vás, že se mýlíte, že jsem lepší než vy a než si vůbec dokážete představit. Bez vší jízlivosti vám za kritiku děkuji, protože bez ní bych nebyl tam, kde jsem

ted'. Když vy jste se dívali na televizi, spali, hráli na počítači nebo nějak jinak zabíjeli čas, tak já jsem na sobě tvrdě pracoval a šel si za svým snem. Jak vidíte, zbytečné to nebylo. Když tvrdě dřete, jednou vaše šance přijde.

Moje pocity jsou teď rozporuplné. Jak víte, nedávno jsem ztratil tátu – člověka, který pro mne znamenal nejvíc na světě a člověka, který by jistě byl ještě radši než já, kdyby viděl můj úspěch. I on byl mým hnacím motorem v posledních týdnech. Těžko to můžete pochopit, když jste to nezažili. Je to něco hrozného. Ted' už to sice tak nebolí, ale stejně je to hrozný pocit, kdykoliv si to na to vzpomenu. Ale snad o to víc si vážím té šance.

Je hloupé vám dávat rady, když jsem zatím dokázal prakticky stejné nic jako vy, protože tohle samo o sobě pro mě ještě splnění cíle rozhodně neznamená. Ale pokud něco chcete, dejte tomu všechno. Nechci vám sahat do svědomí, od toho tady nejsem, ale vážně jste dali všechno, co jste mohli pro to, abyste mohli být sami se sebou spokojeni? Každý den se dívám do zrcadla a ptám se sám sebe: „Udělal jsem všechno, co jsem mohl? Pracoval jsem pro to, abych splnil to, co chci? Nehledal jsem žádné výmluvy?“

Položte si tyhle samé otázky každý večer vy a uvidíte, že jestli je na světě někdo, komu lhát nemůžete, jste to vy sami. Sebe neobelžete. Nahlas můžete říci, že jste se vším spokojeni, ale ve svém nitru budete v případě opaku vědět, že to tak prostě není. A věřte mi – za nějakou dobu toho budete šíleně litovat. Neřeknu vám, jestli to bude za rok, za měsíc nebo za týden. Ale někdy to bude, to mi věřte. Sám to znám, protože když bych k sobě měl být upřímný, tak kdybych jako menší byl poctivější, mohl jsem už teď být úplně někde jinde a nedělat si nervy s testy. Byly časy, kdy jsem tréninky flákal a nechodil na ně pravidelně, kdy jsem nedělal nic navíc a kdy jsem pořád jen hledal výmluvy proč ne a ne důvody, proč ano. Nejsem na to pyšný, ale na co pyšný jsem, je to,

že mi to včas došlo a měl jsem dost síly to změnit. Máte tu sílu i vy? Jestli chcete být slavný novinář, píšete články? Zkusili jste napsat knihu? Nebo jenom sedíte doma a počítáte s tím, že ono to nějak přijde a říkáte si, že na to něco začít dělat je ještě času dost?“

Možná to znělo jenom jako prázdné fráze, ale on to vážně tak cítil. Pamatoval časy, kdy sice snil o velké kariéře fotbalisty, ale nic pro to nedělal, a když mu jeho táta říkal, že by měl pracovat tvrději, jen nad ním mával rukou a nebral ho vážně. Jednoho dne si ho ale jeho otec vzal stranou a řekl mu, že jestli chce v životě dosáhnout výše, než ostatní, bude pro to muset začít taky něco dělat. Něco v něm ten rozhovor zlomil a on se i díky němu začal dívat na svět jiným pohledem. Vlastně díky tátovi byl tak jiný, než jeho vrstevníci, kteří pochopitelně také měli sny, ale k jejich realizaci bylo pořádně daleko.

„Já nejsem asi ten pravý, co by tohle měl říkat. Žádný řečník nejsem, a proto se taky bojím, že mě někdo zle pochopí. Ale ať už vás rád mám nebo ne, ať už jsme kamarádi nebo se spolu nebavíme, tohle platí pro všechny. Pokud je vaše svědomí i teď čisté, tak jste buď dokonalý člověk a já vám gratuluji nebo jste už dokázali obelhat sami sebe a už skoro není cesty zpět. Protože když si dostatečně často říkáte, že to co děláte, vás naplňuje a je pro váš život přínosem, vážně tomu uvěříte. A to je to nejhorší, co se může stát, když totiž nebudete moci věřit ani sami sobě, komu pak?“

To byla vážně věc, které se nejvíce bál a když ji říkal, snažil se dodat tomu důraz. Přejel pohledem po třídě. V Dánsku nebylo obvyklé bavit se, když mluvil někdo jiný, protože to bylo vyložené neslušné a většina lidí se toho držela. Nikdo asi nečekal takhle dlouhý proslov, ale nevypadalo to, že by Mortenovi někdo chystal vpadnout do řeči. Sám k sobě pak byl vždy velice upřímný a to

byla jeho hlavní devíza – nedokázal sám sobě lhát. Byl schopen si přiznat, že tohle udělal zle a tomuhle nedal všechno. To je věc, která mu ušetřila hodně práce a nepříjemností, protože nepotřeboval nikoho, kdo by hodnotil jeho práci, jelikož sám byl svým největším kritikem.

„Je strašné klišé, že práce přináší ovoce a podle mne to ani není úplně pravda, protože jenom prací není úspěch zaručen – nežijeme v ideálním světě. Musíte mít štěstí, musíte doufat v příznivý sled okolností. Spíše bych to řekl tak, že práce přináší možnost, že bude ovoce. Bez práce mít úspěch nebudete určitě, s ní možná ano. Ale ještě jednou – když to nezkusíte, v určité fázi svého života budete hořce litovat svojí dnešní zanedbanosti.“

Už mluvil dlouho, déle než byl zvyklý. Odkášlal si a znovu vzhledl ke třídě. Teď už poslouchali všichni. A také čekali, co z něj ještě vypadne, on už se však blížil ke konci a samotného ho udivilo, jak jeho myšlenky plynule navazovaly.

„Nečekám, že si z toho něco vezmete. Nečekám, že přijdete domů a od základů změníte svůj život. Ale jestli to byť jen jedinému člověku pomůže s jeho rozhodnutím, bude to pro mě úspěch. Já sám jsem potřeboval někoho, kdo mne posune správným směrem. Pokud vy toho někoho nemáte, tak já sám vám asi těžko pomůžu změnit náhled na situaci.“

Ale nezapomeňte – pokud si myslíte, že něco dokážete, máte pravdu. A pokud myslíte, že to nedokážete, máte ji taky.“